

Price 3 fl.

Det är allt för dig min lilla vän, jag
när i din famn, Detas minnande hjerta mitt brida?
10. Men skulle nu min ögon så städa en an-
nutt hjerta.

långt på en annan ort, Jag har dig lilla vän
glöm aldrig mig bort, För om jag nu kommer
mig trogen stolta blifva; Men, då, följ mig
ditt hjerta att så skulle bärda, Jag tänkte du
vandra, Och mig alldeles öfvergifvit, Det jag så
9. Men har du ditt hjerta lilla vän bort-
vandra ditt hjerta.

kan du det så angår dig: Ja, Herrens lilla vän
ditt hjerta så äro vandra mig; Men en gång så
du mig så mången gång har lofvat, Att du så
är just för dig min allra käraste vän, För det
ditt hjerta mitt skall vandra så bärda; Det
8. Nu är det så tungt mitt minnande är,
grat, Det är en gång alla stolta blifva.

stilla dag, Till det att jag ligger ner i den stilla
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,

2. Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,

6. Fast skall hjerta mitt nu bärda, Det jag så
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,

Den Första.

Jag hafwer ingen lärare allt uppå denna jord,
An dig min lilla vän, den jag hafwer i mitt sin-
ne; Mitt hjerta är bundit allt med en sorg så stor,
Detas mina tårar nu rinna, För dig min lilla
vän, den jag har i mitt sinn, Jag önskar af allt
hjerta du skulle blifva min, Men kanske jag är
allt för ringa.

2. Reg wet jag du kan dig en rikare få, Ja
dig uti werlden utleta; För mången en de sträf-
wa efter rikedom stor, Men kunna finna den som
sig förtretar. Men Gud gifwe mig min lilla del!
Hvem kan nu här lefwa och intet hafwa fel, Om
den skall nu menniska beta?

3. Men ett uppriktigt hjerta du finna skall
hos mig, Fast jag inga rikedomar hafwer, Så
tror jag att Herren han hjälper väl mig; Fast
jag inga wänner nu hafwer, Som mig tjena här
i denna werld, Nu får jag här lefwa med sorg
och besvär, Gud hjälp mig tiden att slita!

4. Nu må jag väl liknas wid fogeln på qvist
som hafwer ingen huldan att wänta; Nu hafwer
jag ingen och det är sant och wist, Som mig uti
werlden vill hjälpa; Utan alla de wilja nu förfö-
ra mig, Och öka den sorgen som jag bär för dig,
Då gör mina dagar så dryga.

5. Ty orden uti munnen de äro väl söt, Men

gen ann, Arbeta för födan, Det tror jag min sam-
mig städa! Äro färdigt att wi, liksom väl min-
fin jag nu dig tillspör: I lust och i nöd med
el jag vill ensamma lefwa; Dertill för den Her-
3. Nu faller min tanke i armat bunn, Äro
den tiden frammanföret.

hade så roligt som någonsin hade följt, Nu är det
där det var ett nöje, Allt gick som en dans; Men
lunder, Der bunda wi oss en förtrolighet frans,
wi den stalla så klar Der stodo så frugliga
Wi leste bort förtrolighet frans: I ången så gren
2. Jag minnes så väl wädra barnliga bar,
den det emigtt upplest.

nu d vandra vandra, Det må vandra vandra, Det
ann, Att ingen, som bär dig, Det lösa kan (Det
tillbaka. Och fast wi nu inga det här med bär-
dig ett förtrolighet frans, Och du gör det samma
Sag wi till dig din allra käraste; Jag tänkte
som som, Stena Öfverstin, och gif mig din hand

Den Första.

stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,
stilla dag, Nu är det så tungt mitt minnande är,

Du driftiger qvinna jag kraftfuller man, Wi ska
nog öf rikligt försörja.

4. Jag binder min not under winterens tid,
Om våren jag fiskarne fångar; Då himlen är klar
och då lusten är blid, I noten då fastna der män-
ga. Jag griper min sak då så frimodigt ann Och
lägger ut noten det bästa jag kan Och kommer
med fiskar mång hundra till land: Jag vill öf
så rikligt försörja.

Öfverstin.

5. Tack, tack skall du hafwa min redliga Eren,
Mitt hjerta jag trofast dig gifwer. I barndo-
mens är war du redan min vän Och du, ingen
annan, det blifwer: Då leste wi kurra och gömma
ibland Och togo hvarandra så redligt i hand,
Att ingen uti vårt Fäderne-land Så trofaster
kärlek bewisar.

6. Min moder har lärt mig på redeligt sätt
Mina syflor och slöjder att sköta: Hon sade mig
allt, hwad som icke war rätt, Att tiden i lättja
förnöta; Dertill vill jag i mitt husliga tjäll Dig
blifwa till nöjes från morgon till qväll Och höra
ditt loford: "min hustru snäll, Hon kan om vårt
hus så väl sköta"

7. Om du, kära Ewen, skulle tycka som jag,
Ska' wi alltid sparsamma vara: En renlig och
tarfliger mat hvarje dag, Men öfverflöd der skall
wi spara; Wi hushålla skola det bästa wi kan,
Med renlighet, snuggighet, men dock icke grann.
Det passar så väl och det står öf bäst an, Då
husliger sällhet förnimmes.

8. Min tanke den är utaf detta maner; Säg
sjelf, kära Ewen, hwad du tycker? Det händer
med tiden, att wi blifwa fler, Som husliga bör-